

Předmětem této práce je zpracování epizodické události z dějin třicetileté války, tažení saské armády do Čech v letech 1631 a 1632. Text práce je rozvržen do šesti kapitol. První z nich shrnuje přehled dosavadního bádání o tématu a seznamuje čtenáře s existující literaturou a použitými prameny pro sepsání tohoto pojednání. Druhá kapitola věnovaná počátkům tažení saského vojska do Čech řeší odpověď na některé z otázek položených v úvodu: Proč se uskutečnilo tažení do Čech? Na tuto otázku nelze zcela jednoznačně odpovědět. Podnětem k němu mohly být dva důvody spojené z faktem, že této příležitosti bylo možné využít k živení saské armády na území Čech. Prvním důvodem mohly být obavy saské strany z napadení kurfiřtství císařskými vojsky pod velením Aldringena a Tiefenbacha. Druhým důvodem mohla být obava z plánů českých pobělohorských exulantů. Ti, pod vedením Jindřicha Matyáše hraběte z Thurnu usilovali o návrat do staré vlasti a o obnovení náboženských a politických poměrů do té míry, jaké existovaly před rokem 1620. Toto se mělo zdařit vyvoláním povstání v zemi proti císaři a českému králi Ferdinandovi II. za podpory švédské armády. Tažení švédského vojska do Čech a následně do rakouských zemí se císařský dvůr, generalita a vlivné politické osobnosti dlouhou dobu velmi obávaly.

Mám za to, že Arnimovo tažení do Čech bylo podniknuto zejména z toho důvodu, aby bylo zabráněno chystaným exulantským plánům, které počítaly i s intronizací dosud žijícího korunovaného českého krále Fridricha Falckého. Vznik kalvínského království v sousedství luteránského Saska jistě nebyl v zájmu saského kurfiřta Jana Jiřího I. Také teoretická podpora exulantů ze strany Švédů byla pro saského kurfiřta, jakožto stoupence říšské jednoty, nepřijatelná. I přes počáteční rozladěnost nad chováním císařských velitelů v Sasku, zůstal Jan Jiří I. stále spojencem Ferdinanda II. a jeho snahou bylo zamezit v říši jakýmkoli zásahům zvenčí. ...